

Sygn. akt XI W 2958/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Biliński

Protokolant: Karolina Kowalczyk

bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 lutego 2018 roku w W.

sprawy **Z. S.**

syna B. i J. z domu J.

urodzonego dnia (...) w W.

obwinionego o to, że:

w dniu 18 września 2016 r. ok. godz. 21:00 w W. w ruchu lądowym na drodze publicznej na ul. (...) naruszył zasady określone w art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b PoRD, w ten sposób, że kierując samochodem marki T. o nr. rej. (...), nie zachował szczególnej ostrożności podczas cofania i nie upewnił się, czy za pojazdem nie znajduje się przeszkoda, w wyniku czego doprowadził do zderzenia z samochodem marki S. o nr. rej. (...), powodując uszkodzenia pojazdów,

tj. o wykroczenie z art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2012 r., poz. 1137, ze zm.),

I. obwinionego **Z. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 97 kw i za to na tej podstawie skazuje go, na podstawie art. 97 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 300 (trzysta) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 140 (sto czterdzieści) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania oraz kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty

Sygn. akt XI W 2958/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności faktycznych ujawnionych w toku rozprawy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 września 2016 roku w W. około godziny 21:00, pokrzywdzony O. S., kierując pojazdem marki S. o numerze rej. (...), zaparkował auto przy lewej krawędzi jezdni ul. (...), na wysokości numeru (...). Na zaparkowanym pojeździe nie było uszkodzeń zewnętrznych. Około godziny 21:00, obwiniony Z. S., kierując pojazdem marki T., o numerze rej. (...), wykonując manewr cofania z parkingu niestrzeżonego, uderzył tylnym zderzakiem swojego samochodu, z jego lewej strony, w przedni, prawy błotnik pojazdu pokrzywdzonego. Na skutek uderzenia, w pojeździe marki S. o numerze rej. (...) powstały uszkodzenia w postaci: zarysowania powłoki lakierniczej przedniego, prawego błotnika. Natomiast

w pojeździe marki T. o numerze rej. (...) na skutek uderzenia zarysowaniu uległa powłoka lakiernicza tylnego, lewego błotnika. Po zdarzeniu O. S. gestykując oraz krzycząc za odjeżdżającym pojazdem marki T., o numerze rej. (...), doprowadził do jego zatrzymania i zjechał do lewej krawędzi jezdni. Z. S. zatrzymał się pojazdem przy ul. (...). W tym czasie do jego pojazdu podszedł O. S., który poinformował kierującego o tym, iż uszkodził jego pojazd. Z. S. po wyjściu z pojazdu i obejrzeniu wraz z O. S. zarówno swego pojazdu, jak i samochodu marki S. o numerze rej. (...) uznał, że na pojeździe będącym jego własnością widnieją jedynie stare uszkodzenia powłoki lakiernicznej, które nie korelują z uszkodzeniami na wskazanym wyżej pojeździe, na którym znajdują się pojedyncze zarysowania powłoki lakiernicznej, po czym nie odnosząc się do okoliczności zdarzenia, zaproponował właścicielowi pojazdu marki S. o numerze rej. (...) kwotę 50,00 złotych, tytułem pokrycia szkody. Wobec powyższego oraz przyjęcia, iż zaproponowana kwota nie pokryje kosztów naprawy powstałej w wyniku zdarzenia szkody, O. S. wezwał na miejsce patrol Policji. Po zakończonych czynnościach wyjaśniających i poczynieniu ustaleń co do przyczyn i przebiegu zdarzenia, funkcjonariusze Policji winą za zaistniałe zdarzenie obarczyli Z. S., po czym ukarali go mandatem karnym w wysokości 250,00 złotych, którego przyjęcia wyżej wskazany odmówił.

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił w oparciu o:

- częściowo wyjaśnienia obwinionego Z. S. (protokół rozprawy na płycie CD z k. 56v);
- zeznania świadka O. S. (protokół rozprawy na płycie CD z k. 56v);
- notatkę urzędową (k. 1-2v, 9);
- szkic miejsca wypadku (k. 3);
- protokół oględzin (k. 4-5v);
- protokół z badania stanu trzeźwości (k. 6-7v).

Obwiniony przed Sądem nie przyznał się do zarzucanego mu czynu. W wyjaśnieniach złożonych przed Sądem obwiniony twierdził, iż manewr cofania wykonał w sposób prawidłowy. Obwiniony wskazał ponadto, iż kierowany przez niego pojazd marki T. o numerze rej. (...) wyposażony był w czujniki parkowania, które w chwili wykonywania manewru nie zadziałały, tj. nie wydały sygnału dźwiękowego, co w jego ocenie ewidentnie wskazuje na fakt, że nie mógł być on sprawcą przedmiotowego zdarzenia. Obwiniony w swoich wyjaśnieniach natomiast nie kwestionował tego, że w miejscu i czasie wskazanym w zarzucanym mu czynie, dokonał postoju pojazdu marki T. o numerze rej. (...), a następnie z tego miejsca dokonał manewru cofania. Nadto, obwiniony w swoich wyjaśnieniach potwierdził, iż zaproponował pokrzywdzonemu O. S. kwotę 50,00 złotych, tytułem pokrycia szkody, po stwierdzeniu, iż dokonane uszkodzenie jest nieznacznych rozmiarów (protokół rozprawy na CD z k. 56v).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego jedynie w tej części, w której obwiniony nie kwestionował, iż w miejscu i czasie zarzucanym mu we wniosku o ukaranie, kierując pojazdem marki T. o numerze rej. (...) dokonał manewru cofania na jezdnię z miejsca parkingowego, jak również w tej części, w której obwiniony potwierdził, iż zaproponował pokrzywdzonemu O. S. kwotę 50,00 złotych, tytułem pokrycia szkody. Wskazane okoliczności faktyczne zostały bowiem w toku postępowania dowodowego, w sposób niewątpliwy potwierdzone, a przede wszystkim są one zgodne z uznanymi za wiarygodne zeznaniami świadka O. S. (protokół rozprawy na CD z k. 56v) oraz – w zakresie wykonania manewru cofania na jezdnię z miejsca parkingowego – korespondują z tym, co zostało zanotowane w notatce urzędowej sporządzonej przez funkcjonariusza Policji przybyłego na miejsce zdarzenia (notatka urzędowa k. 1-2v). Z tego też względu, Sąd nie miał podstaw aby odmówić wiarygodności wyjaśnieniom obwinionego we wskazanych częściach. W pozostałym jednakże zakresie wyjaśnienia obwinionego Sąd uznał za niewiarygodne. Przede wszystkim odnosi się to do końcowego etapu manewru cofania, którego skutkiem było uderzenie w zaparkowany pojazd marki

S. o numerze rej. (...). Zaobserwowane to zostało przez naoczego świadka O. S., którego zeznania, Sąd w całości uznał za wiarygodne. Skutki tego uderzenia w postaci uszkodzeń obu wyżej wskazanych pojazdów, uczestniczących w zdarzeniu, zostały potwierdzone w uznanych za wiarygodne dowodach, tj. zeznaniach świadka O. S. (protokół rozprawy na CD z k. 56v), notatce urzędowej (k. 1-2v) oraz protokołach oględzin (k. 4-5v). Z powyższych zatem względów, Sąd wyjaśnień obwinionego we wskazanym zakresie nie uznał za wiarygodne.

Sąd w całości za wiarygodne uznał zeznania świadka O. S. (protokół rozprawy na CD z k. 56v). O. S., występując w sprawie jako bezpośredni świadek rozpoznawanego zdarzenia, zeznając zarówno na rozprawie, jak i w toku czynności wyjaśniających, w sposób rzeczowy zrelacjonował przebieg oraz skutki zdarzenia. W ocenie Sądu jego zeznania były ze sobą spójne, logiczne i jasne. Ponadto jego zeznania w części odnoszącej się do uszkodzenia powstałego na skutek manewru obwinionego znajdują potwierdzenie w notatce urzędowej (k. 1-2v) oraz protokołach oględzin (k. 4-5v). Sąd zaznacza także, iż ów świadek jest osobą zupełnie obcą dla obwinionego, a wiedzę o przedmiotowym zdarzeniu drogowym powziął, znajdując się akurat w pojeździe uszkodzonym w wyniku przedmiotowego zdarzenia. Z tych też powodów Sąd nie znajduje racjonalnych podstaw do tego, aby przyjąć, iż wskazany świadek bezpodstawnie mógłby obciążać obwinionego nieprawdziwymi zeznaniami. Ze wskazanych zatem powyżej względów, Sąd zeznania tegoż świadka uznał za wiarygodne.

Ze względu na niezakwestionowanie przez żadną ze stron w toku postępowania dowodów z dokumentów ujawnionych na rozprawie, w trybie art. 76 § 1 kpw, Sąd uznał je za wiarygodny i pełnowartościowy materiał dowodowy. Brak jest bowiem podstaw do kwestionowania ich prawdziwości i autentyczności.

Sąd na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy uznał, że Z. S. dopuścił się zarzucanego mu wnioskiem o ukaranie czynu. Sąd po dokonaniu ustaleń faktycznych w sprawie, nie wychodząc przy tym poza granice zarzutu, uszczegółowił opis czynu o wskazanie, iż obwiniony przy wykonywaniu manewru cofania nie upewnił się czy za pojazdem znajduje się przeszkoda. W ten sposób obwiniony stworzył stan zagrożenia, w ruchu drogowym, na drodze publicznej.

Wykroczenie z art. 97 kw, może popełnić ten tylko, kto wykracza przeciwko innym przepisom ustawy lub przepisom wydanym na jej podstawie. Popelnienie tego wykroczenia zagrożone jest karą grzywny do 3000 złotych albo karą nagany.

Sąd podkreśla, iż mająca charakter blankietowy – dyspozycja przepisu art. 97 kw, wyraźnie odsyła do innych przepisów, których tych tylko naruszenie może skutkować pociągnięciem do odpowiedzialności na jego podstawie.

Sąd uznał, iż obwiniony swoim czynem wypełnił wszystkie znamiona wykroczenia z art. 97 kw. Swoim zachowaniem bowiem obwiniony nie tylko nie wypełnił, w sposób należyty, obowiązków związanych z wykonywaniem manewru cofania, ale w szczególności przy wykonywaniu wyżej wskazanego manewru nie upewnił się, czy za pojazdem znajduje się przeszkoda, co nakazuje art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym. Ponadto, Sąd uznał, że okoliczność zaferowania pokrzywdzonemu przez obwinionego kwoty 50,00 złotych, tytułem pokrycia powstałej w wyniku zdarzenia szkody, wskazywała na fakt, iż obwiniony poczuwał się do winy, w chwili zdarzenia.

Wymierzając karę obwinionemu, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 § 1 i 2 kw. W przekonaniu Sądu, orzeczona kara grzywny w wysokości 300 złotych przy uwzględnieniu wymiernego stopnia społecznej szkodliwości czynu spełni swoje cele kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do obwinionego. Sąd uwzględnił przy tym zarówno stopień winy, jak również właściwości, warunki osobiste i majątkowe sprawcy, jego stosunki rodzinne, sposób życia przed popełnieniem wykroczenia i zachowanie się po jego popełnieniu. Obwiniony bowiem nie posiada stałego źródła utrzymania, znajduje się jednakże na utrzymaniu swojej małżonki oraz nie posiada osób na utrzymaniu (k. 53). Sąd podkreśla, iż miał na względzie uprzednią niekaralność obwinionego za podobne przestępstwa lub wykroczenie (k. 25, 41), a także fakt, iż badanie stanu trzeźwości obwinionego zakończyło się wynikiem pozytywnym (k. 6v), co wpłynęło limitująco na wymierzoną karę. Sąd, mając zatem na uwadze powyższe okoliczności, jak również okoliczności czynu i charakter

naruszonego przepisu art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym, wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 300,00 złotych. Zdaniem Sądu, kara grzywny orzeczona w takiej właśnie wysokości będzie odpowiednią i słuszną sankcją za wykroczenie popełnione przez obwinionego.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 118 § 1 kpw, art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw i określono ich wysokość na kwotę 140,00 złotych. Zryczałtowane wydatki w niniejszej sprawie zgodnie z § 1 pkt 1 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269) wyniosły bowiem 140,00 złotych, zaś opłata – na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.) – 30,00 złotych.